

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 52

MA VĂN LIÊU

Chuyện “Hai cô gái bị vong”. Phần 3 kỳ 52

Chị hàng xóm hỏi:

- *Vậy bây giờ phải làm sao để “nó” đừng đeo bám các con gái chị Hương nữa, thưa thầy?*

Vị sư già nhìn chị Hương hỏi:

- *Con là người Công giáo, đúng không?*

Chị Hương gật nhẹ đầu, chị hàng xóm thưa giúp:

- *Chị Hương là người theo đạo Chúa, con theo đạo Ông Bà...*

Vị sư già hỏi:

- *Sao con không tìm đến các linh mục bên đạo con để giải thoát cho vong ấy mà lại đến đây?*

Chị Hương thưa:

- *Vì con thấy “nó” xuất phát từ chùa... hai đứa con gái của con thường xuyên đến khuôn viên chùa này tá túc để ăn bữa trưa mang theo và chợp mắt một chút vào ban trưa... và lại, theo con nghĩ, bên Công giáo dạy: người chết chỉ ở một trong ba nơi, ba nơi đó là thiên đàng, luyện ngục và hỏa ngục, không ai trở về trần gian này nếu không được phép của Chúa... -chị Hương lắc đầu tỏ vẻ bất lực không thể hiểu- vậy thì phải chăng vong đi theo hai đứa con gái của con là người chết thuộc đạo Phật hay đạo nào đó... không phải là người theo Công giáo; nghĩ như thế nên con mới tìm đến các sư thầy...*

Tuy không mạch lạc, nhưng chị Hương nói ra được một vài suy nghĩ của mình. Vị sư già trả lời:

- *Đúng là mọi thứ đạo trên đời này đều cố gắng hiểu và giải thích những gì thuộc thế giới người chết. Hình như bên đó, có một “Bàn tay” nào đó nắm giữ toàn quyền và tuyệt đối, Vị ấy cấm không cho bất cứ vong hồn nào được phép tiết lộ điều gì ở bên thế giới đó. Vì vậy Phật giáo cũng như Công giáo... hiểu rất ít và rất nông cạn đời sống bên thế giới bên kia. Tuy nói thế giới bên kia là thế giới của người chết, nhưng thực ra, đó là thế giới của những người sống đời sống khác hơn chúng ta. Không biết bên Công giáo ra sao, nhưng mọi giải thích về thế giới bên kia của Phật giáo cũng chỉ là vọng đoán thôi!*

Chị hàng xóm chột hiểu ra, nói với chị Hương:

- *Sao bà không đến nhà thờ nhờ mấy ông cha...?*

Chị Hương như không nghe chị hàng xóm nói gì, hỏi vị cao tăng:

- *Thưa thầy! Vì bên Công giáo chúng con không xảy ra những chuyện vong nhập như thế này, cho nên các linh mục không hề tin có chuyện vong hồn đeo bám, không tìm cách giải thích cũng chẳng màng chuyện lo cho các vong siêu thoát... Đó là lý do con tìm đến đây.*

Đến lúc này chị Hương mới cảm thấy nhẹ lòng vì đã nói ra được hết suy nghĩ của mình. Vị sư già tỏ vẻ rất thông cảm, nói:

- *Đúng lắm! “Có thờ có thiêng, có kiêng có lành”. Nhưng cách thờ và cách kiêng của đạo Phật hay các đạo khác sẽ không hợp với con là người đang giữ đạo Chúa. Vậy thầy khuyên con cách tốt nhất là đừng “thờ” đừng “kiêng” các vong nữa... như thế các vong sẽ không “thiên” cũng chẳng chi mà “lành” với không “lành”, vì họ chỉ quấy phá hay đeo bám ai nghĩ đến họ. Luật “đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu” nghĩa là nơi nào có thức ăn thì ruồi nhặng bu bám;*

“ma bắt theo mặt người ta”. “Đạo nào ra đạo nấy”, nghĩa là theo đạo nào con phải giữ cho đúng đạo ấy... tất con sẽ được an ổn... Con có hiểu ý ta nói không?

Phải mất thêm một lúc lâu, hai phụ nữ mới thật sự hiểu ra những điều đơn giản nhất mà vị cao tăng nói với họ. Nghĩa là sống đạo nào phải giữ cho đúng những điều đạo ấy dạy, đừng nhảy qua nhảy lại, đừng “sống-chín lẫn lộn”, đừng “trắng-đen nhăng nhít”. Vị sư già khuyên chị Hương về đọc kinh thêm cho nhiều hơn nữa và giữ những giới điều đạo Chúa dạy...

...

Về nhà, chị Hương đọc kinh, lần chuỗi, rảy nước thánh quanh nhà và rảy cả lên thân thể các con trước mỗi khi các con bước ra khỏi nhà đến trường học; chị còn hỏi xin trong xóm những người có đạo những mẫu ảnh vẫy cho hai cô con gái đeo vào ngực.

Việc làm trên có kết quả. Hai cô con gái không còn cảm râm mình bị đeo bám nữa. Tuy không dám đến gặp linh mục (1), nhưng chị Hương bắt đầu siêng năng đến nhà thờ, đi lễ chúa nhật và bắt hai cô con gái cùng đi với mình –vì trước đến nay, ba mẹ con rất lười thôi, giữ đạo như không giữ- Mọi chuyện dần tốt thêm lên. Chị Hương rất mừng và càng tin Chúa hơn nữa.

...

Nhưng sự đời đôi khi không đơn giản như người ta tưởng! Sau một thời gian khoảng chừng năm, sáu... tháng, trôi qua trong bình yên. Một hôm nhìn ra sân lúc Ngoc, cô con gái lớn, đang phơi quần áo vừa giặt giũ xong lúc sáng sớm, chị Hương bỗng thấy con mình có gì đó hơi lạ; xuyên qua ánh sáng mặt trời ban mai từ phía Đông dội thẳng qua, chị Hương nhìn thấy có gì đó như một cái bóng nữa khi rời ra, khi nhập lại thành một. Đưa tay lên dụi mắt nhiều lần, chị Hương biết không phải do mắt mình mà là hiện thực. Khi con gái bước vào nhà, chị Hương càng sững sờ hơn khi nhìn kỹ phát hiện con gái mình có vẻ xanh xao lạ. Chị Hương bàng hoàng lo sợ; chị ngồi im lặng suy nghĩ cho đến gần 9 giờ sáng.

Đợi cho đến khoảng giữa trưa, chị Hương qua gặp chị hàng xóm trước đây thuật mọi sự tình. Chị Hương cũng kể rõ mình và hai con đã sống đạo ra sao: nào siêng năng đọc kinh, lần chuỗi, đến nhà thờ mỗi chúa nhật, đeo ảnh tượng, rảy nước phép v.v... Hai phụ nữ băn khoăn lo lắng không còn biết phải làm gì thêm nữa để vong tránh xa hai cô gái vô tội vạ. Một lúc sau, chị hàng xóm bỗng nghĩ ra cách: đến tìm gặp một chức sắc trong đạo Cao Đài mà chị có quen qua một người bạn; chức sắc này mang phẩm vị “Giáo hữu” ngang hàng với linh mục của Công giáo... trước là nhờ đến nghi thức cầu cơ còn gọi là Cơ bút (2) cho rõ ngọn nguồn, sau là xem đạo Cao Đài có cách nào giúp đỡ. Hai phụ nữ mừng rỡ quyết định sẽ thực hiện ý định.

Vài ngày sau, người bạn của chị hàng xóm đưa hai phụ nữ đến gặp vị giáo hữu; giáo hữu này tên là Thông, được gọi là ông Tư Thông. Sau khi nghe giới thiệu, rồi nghe chính miệng hai phụ nữ kể sự tình cùng với nỗi ước mong, ông Tư Thông nói:

- Việc dùng Cơ bút nhất định không thể được, vì Cơ bút của đạo giúp thông công với thế giới vô hình nhằm mục đích Phổ độ và Phong thánh. Tuyệt đối không “hầu cơ chấp bút” cho việc linh tinh cá nhân ngoài 2 mục đích trên.

Nghe nài nỉ quá, vị giáo hữu an ủi:

- Đúng là “thế sự nhiều nỗi oan bi” không ai có thể am tường thông tỏ hết được. Ngay tôi đây cũng còn nhiều nỗi bức bí. Mỗi đạo có cách hiểu và giải quyết riêng, không thể lấy cái hiểu và cách giải quyết của đạo này áp dụng cho đạo hữu của đạo khác; làm thế sẽ vượt quá giới hạn và gây hỗn loạn cho nhân gian.

Vị giáo hữu nhỏ nhẹ khuyên:

- Hai cô nên trở về với đạo mình mà tìm phương giải quyết. Tôi nghe nói Công giáo là đạo thế giới, lớn mạnh về giáo pháp, nhất định sẽ có cách giải quyết. Hai cô hãy trở về với đạo mình mà tìm phương giải quyết...

Chị hàng xóm nhìn gương mặt thảm nảo của chị Hương mà không đành lòng, liền nói thay:

- *Thầy Tư biết đó! Hễ “nhà giàu thì kín cổng”, bạn con không dám đến nhà thờ để xin giải cứu, vì khó gặp các ông cha lắm!* (3)

Giáo hữu Tư Thống giả bộ không nghe, khuyên tiếp:

- *Tôi không thể bảo các cô làm quy điều Cao Đài mà điều ấy trái với Công giáo... cho nên tốt nhất tìm cách đến với người có trách nhiệm trong đạo của các cô, họ sẽ giúp cho thỏa đáng. Thật ra người chết không đáng sợ bằng người sống, ma không đáng sợ bằng người ta.*

Chị hàng xóm lúc nào cũng dạn nói bạo hỏi:

- *Nhưng không thể hiểu tại sao “nó” không theo ai, lại cứ theo con gái người ta là những đứa trẻ vừa mới lớn lên vô tình vô tội...?*

Giáo hữu Tư Thống trả lời:

- *Không có gì là vô lý! Nhớ lại điều này đi! Kẻ có tiền hay đi chợ, những người nặng nợ hay tìm đến nhau. Viết đầu tiên cô hãy về tìm hiểu con gái của cô và sửa sang lại nó trước đã!*

Tuy không đạt được mục đích, nhưng chị Hương cũng hiểu được đôi điều quý giá qua cuộc gặp gỡ với vị giáo hữu. Còn chị hàng xóm thì, bất mãn ra mặt, cho rằng người hành đạo phải là người nhiệt tình hướng dẫn dần dần lành bất kỳ ai đến với mình không kỳ thị tôn giáo.

Sau khi rời khỏi thánh thất Cao Đài nơi vị giáo hữu tiếp đón, chị hàng xóm nhất quyết đưa chị Hương đến gặp một chức sắc khác; vị này là chức sắc đạo Phật giáo Hòa Hảo. Phật giáo Hòa Hảo là đạo nổi tiếng ở vùng này, nổi tiếng đến mức người phương xa đến đây đều nói đây là vùng Phật giáo Hòa Hảo.

Vài ba hôm ngay sau đó, chị hàng xóm đưa chị Hương đến gặp chức sắc Giáo lý viên của đạo Phật giáo Hòa Hảo, vị này được gọi là chú Sáu Đăng. Nghe chị hàng xóm giới thiệu và nói ước nguyện của chị Hương, chú Sáu Đăng hỏi chị Hương:

- *Cô em là người đạo nào?*

Nghe chị Hương vừa trả lời câu hỏi vừa trình bày thêm hoàn cảnh, chú Sáu Đăng nói:

- *Cô em là người của Công giáo, lại đã từng đến vấn kế nơi các vị chân tu công kỹ... các vị ấy bảo sao thì làm vậy là được rồi. Hà có gì đến kẻ trần chân này chi cho mệt...*

Chị hàng xóm sốt ruột giành nói:

- *Thưa chú! Ai cũng có thể đưa ra lời khuyên hay, nhưng thực chất lời khuyên nào có hiệu quả mới là lời khuyên tốt. Chị Hương cũng đã làm hết mọi lời khuyên hay, nhưng chưa có lời khuyên nào mang lại kết quả... thưa chú.*

Nghe vậy vị Giáo lý viên Hòa Hảo lại càng bối rối hơn, hỏi:

- *Hai cô em muốn cho vong ấy rời đi?*

Vị Giáo lý viên còn đang bối rối thì từ trong buồng căn nhà rộng vách ván, bước ra một cụ già rất cao tuổi, nhưng dáng vẫn còn khỏe mạnh và khá nhanh nhẹn; cụ ông mặc bộ đồ bà ba màu đen tuyền, tóc bạc trắng nhưng dày và búi thành búi phía sau gáy, dáng thanh tú gầy cao dong dỏng, cặp mắt tinh anh. Cụ già tạo được sự thân thiện ngay, nói không cần giới thiệu:

- *Tôi là cha của Sáu Đăng đây. Tôi biết bài toán này khó giải, vì tôi đã từng theo đức Huỳnh Giáo chủ, và đã từng nghe ngài dạy cho một trường hợp giống như trường hợp này của 2 cháu, nên tôi xin góp một lời khuyên nếu hai cháu cho phép.*

Cụ già kể chuyện một phụ nữ một con bị hồn ma ám nhập không làm ăn sinh sống gì được... may mắn gặp được đức Huỳnh Giáo chủ... được ngài dạy và đã thoát được hồn ma ấy. Kể xong cụ già khuyên:

- *Vậy nếu nó theo, hãy dạy “đạo” cho nó!*

Chị Hương lẫn chị hàng xóm đồng lúc buột miệng hỏi cùng một câu:

- *Dạy “đạo”... cách nào?*

Cụ già cười thành tiếng, trả lời:

- *Hãy ăn chay trường, hãy làm lành lánh dữ, tu thân tích đức, hành thiện... Nó sẽ phải làm theo, nếu không làm theo, một thời gian nó nản và sẽ tự bỏ đi.*

Chú Sáu Đăng tiếp lời cha ruột và dẫn giải thêm. Cụ già lẫn chú Sáu Đăng đều chân thành mời hai phụ nữ ở lại dùng cơm trưa theo tập tục của người Hòa Hảo rất mực hiếu khách (4).

(còn tiếp)

---

(1) *Khó gặp các linh mục hơn các vị sư, ni. Có nơi, muốn gặp linh mục, người ta phải đến nhờ một chức việc trong họ đạo dẫn đến.*

(2) *Cơ bút là nghi lễ cầu cơ và chấp bút. Đây là một nền tảng của đạo Cao Đài, được cho là đã khai sinh ra và là phương tiện giảng truyền của tôn giáo này. Cầu cơ và chấp bút là những phương pháp thông linh, Cao Đài gọi là những phương pháp Thông Công.*

(3) *Đúng là nhà chùa dễ đến, dễ tá túc, dễ cầu viện... thậm chí dễ nương tựa qua cảnh lỡ lầm, lánh nạn khi sa cơ, thất thế, trú ngụ lúc túng ngặt, oan bi, yếm thế, tuyệt vọng, hoặc trốn chạy khỏi cõi đời...*

(4) *Nói về đức bác ái, giới đạo chức lẫn tín đồ Phật giáo Hòa Hảo có truyền thống thương người qua cách hành xử rất mực hiếu khách, ai đến với họ đều được đón rước như người thân, ăn uống không thành vấn đề, trú ngụ bao lâu cũng được. Du khách bước vào vùng đất của họ sẽ thấy những lu nước sạch mát và vệ sinh luôn để sẵn ngoài cổng mỗi nhà để ai khát cứ uống, lỡ bị nạn tai dọc đường sẽ được người tín đồ đồng loạt túa ra tận tình giúp đỡ cho đến khi tai qua nạn khỏi v.v...*